

Arrest

nr. 272 247 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 20 juni 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 juni 2019, hetgeen krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt vermoed eveneens te zijn ingediend voor haar twee vergezellende minderjarige kinderen.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 16 februari 2021.

1.3. Op 23 december 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1981 te San Salvador. U bent katholiek. U studeerde boekhouden aan de universiteit en werkte als boekhoudster. U woonde in La Flor in het gehucht El Mojon, San Martin (San Salvador). Uw zus M.(...) I.(...) werd als alleenstaande moeder regelmatig lastiggevallen door leden van de bende 18. Zo werd ze onder andere door een zekere Ma.(...) misbruikt. Uiteindelijk werd deze persoon gevangengezet, waarna ze eventjes wat meer rust kende. In juni 2016 kwamen militairen naar uw regio. Ze verplaatsten zich via jullie terrein. Nadat ze vertrokken waren kwamen een twintigtal bendeleden uw huis omsingelen. Ze vroegen uw ouders of jullie militairen hadden verstopt in jullie huis en sloegen uw vader. Op 19 juli 2016 werd de telefoon van uw zus M.(...) I.(...) gestolen door bendeleden. Ze had geld nodig en ging daarom een klacht indienen in verband met deze diefstal om zo geld van de verzekering te kunnen recupereren. De dag nadien werd ze doodgeschoten. Nadien werd de spot met jullie gedreven door bendeleden. Ze lachten jullie uit als jullie voorbijkwamen. Ze bedreigden uw ouders en wilden niet dat jullie een klacht tegen hen zouden indienen. Vaak controleerden ze jullie telefoons. Vanaf januari 2018 lieten ze jullie met rust. Jullie voelden zich echter nog niet veilig en konden het ook niet langer verdragen om steeds de moordenaars van uw zus te zien rondlopen. Daarom vroeg uw vader toestemming aan de bende 18 om te verhuizen. Ze stonden dit toe, zolang jullie niet naar een te verre plaats verhuisden. Sinds september 2018 verbleven jullie in een huurhuis in Colonia San Ignacio, San Martin (San Salvador). Ongeveer een maand na jullie vertrek uit La Flor werd jullie huis daar ingenomen door bendeleden. Op 14 april 2019 werd uw zoon in de buurt van zijn school aangesproken door drie bendeleden, waaronder Ma.(...). Ze vroegen hem met hen samen te werken door informatie door te geven in verband met schoolgenoten die geaffilieerd zouden zijn aan de rivaliserende bende 13. Uw zoon weigerde dit echter. Hierop werd hij geslagen. Ze zeiden dat ze u en uw dochter zouden verkrachten als hij niet zou meewerken, en nadien zowel jullie, als uw echtgenoot en hemzelf zouden vermoorden. Op 15 april 2019 verhuisden jullie naar een vriendin in de gemeente La Palma (Chalatenango). Een week later hoorden jullie dat de bendeleden bij schoolgenoten naar uw zoon kwamen vragen. Op 19 juni 2019 bent u samen met uw zoon en dochter uit El Salvador vertrokken. Jullie reisden legaal met jullie paspoort via Panama en Spanje. U kwam in België aan op 20 juni 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 juni 2019. In mei 2020 vroegen bendeleden bij uw echtgenoot naar uw zoon. Ter staving van uw relaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 21/3/'17), de paspoorten van u en uw kinderen (d.d. 22/5/'19) en uw vliegtickets. Tevens legt u kopieën voor van de geboorteakten van u, uw echtgenoot en kinderen, een schoolattest van uw zoon, artikels i.v.m. de huidige algemene situatie in El Salvador, een forensisch attest en artikels i.v.m. de moord op uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers onvoldoende zwaarwichtig. Om te beginnen getuigt uw gedrag niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Hoewel uw zus reeds op 20 juli 2016 werd vermoord en u beweert dat uw familieleden sinds die periode geregeld werden lastiggevallen door bendeleden, hebt u het land pas in juni 2019 verlaten (CGVS p.6, 14, 19). U verbleef na de dood van uw zus daarenboven nog gedurende twee jaar in dezelfde woning (CGVS p.5). U bleef bovendien steeds werken tot 14 april 2019 (CGVS p.11). U had in deze periode geen noemenswaardige problemen. De enige feiten die u zelf ooit

meemaakte na de dood van uw zus, meer bepaald het feit dat de spot met u werd gedreven en uw telefoon werd gecontroleerd, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd (CGVS p.18-20). Dit wordt bevestigd door het feit dat u nog zolang op dezelfde plek kon verblijven en een inkomen kon blijven vergaren. U reisde bovendien via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Dit gedrag ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat, als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk het land tracht te verlaten en bij de eerst mogelijke kans in een ander land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. U kunt tevens niet in concreto aantonen dat u actueel nog zou worden geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. U houdt het simpelweg op de blote bewering dat die personen niet zo gemakkelijk iemand vergeten (CGVS p.23). Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. In het verleden waren het na de dood van uw zus vooral uw ouders die werden geïsoleerd door bendeleden (CGVS p.18-20). Uw ouders en andere zussen verblijven momenteel echter nog steeds in El Salvador. Als u wordt gevraagd hoe ze het stellen, zegt u dat het goed met hen gaat (CGVS p.6-9). U verklaart expliciet dat uw familieleden geen problemen meer ondervonden na uw vertrek (CGVS p.11). Bijgevolg kunnen de door u aangehaalde problemen niet als zwaarwichtig en actueel genoeg worden beschouwd voor de toekenning van internationale bescherming. Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw zoon, meer bepaald als jongere die door bendeleden zou kunnen worden gerekruteerd (CGVS p.17), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in uw land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke. Uw zoon zou immers slechts een keer zijn aangesproken (CGVS p.22). Dit dateert van 14 april 2019 (CGVS p.17). Uw zoon ging sindsdien niet meer naar school en jullie verhuisden. Jullie bleven nog twee maanden in El Salvador zonder zelf nog met de bendeleden in aanraking te komen. Bendeleden zouden in die periode nog een keer bij schoolgenoten naar hem zijn komen vragen. Pas in mei 2020 zouden bendeleden eenmalig bij uw echtgenoot, die overigens nog steeds aan het werk is, naar uw zoon zijn komen vragen (CGVS p.4, 12, 23). Dit vormt dus allerminst een indicatie dat hij actueel bij terugkeer omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Tevens legt u geen bewijsstukken voor van de door u aangehaalde recente vervolgingsfeiten. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst

Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheids_situatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 21/3/17), de paspoorten van u en uw kinderen (d.d. 22/5/19), uw vliegtickets, de kopieën van de geboorteakten van u, uw echtgenoot en kinderen en een schoolattest van uw zoon. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Het forensisch attest en de artikels i.v.m. de moord op uw zus bevestigen haar overlijden, hetgeen hier tevens niet ter discussie staat. Wat betreft de artikels i.v.m. de huidige algemene situatie in El Salvador dient te worden aangehaald dat een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in uw land onvoldoende is om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen (CGVS p.16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij *"terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven"*. Zij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeert uit het artikel *"El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay"* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *"El Salvador gang violence ms 13 nation held hostage"* van Foreign Policy van 30 november 2019. Verzoekster verwijst nog naar de *"ontsporende situatie van veralgemeend geweld"* in El Salvador en citeert hiertoe uit het persartikel, *"El Salvador's Bukele deploys military after spike in murders"* van Reuters van 12 november 2021 en het persartikel *"El Salvador Police confirm 20 homicides in one day"* van PL News van 11 november 2021. Verzoekster merkt nog op dat zij door de coronacrisis niet enkel geconfronteerd zal worden door bendes die haar afpersen, maar ook dat zij geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet raakt met de ziekte.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.2. Ter zitting van 13 april 2022 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekster verklaart te vrezen dat haar gezin en zijzelf zullen worden gedood door de bende 18 bij een eventuele terugkeer naar El Salvador. In dit verband geeft verzoekster aan dat er in juni 2016 militairen naar hun regio kwamen en zich via hun terrein verplaatsten waardoor de bendeleden vermoedden dat haar familie militairen in hun huis verstopten. Toen haar vader dit ontkende, werd hij geslagen door bendeleden. Verder verklaart verzoekster dat haar zus M. I. als alleenstaande moeder regelmatig werd lastiggevallen door leden van de bende 18 en misbruikt werd door Ma., dat haar telefoon op 19 juli 2016 werd gestolen door bendeleden en dat zij toen klacht is gaan indienen om zo

geld van de verzekering te kunnen recupereren, waarop zij werd doodgeschoten. Nadien zouden verzoekster en haar familie het voorwerp zijn geweest van spot vanwege benedeleden, maar vanaf januari 2018 lieten ze hen met rust. Toch verhuisden verzoekster en haar gezin. Op 14 april 2019 zou verzoeksters zoon vervolgens zijn aangesproken door benedeleden (waaronder Ma.) in de buurt van zijn school die hem vroegen om met hen samen te werken door informatie te verstrekken in verband met schoolgenoten die geaffilieerd zouden zijn met de rivaliserende bende 13. Verzoeksters zoon zou dit hebben geweigerd en hierop geslagen zijn. Verzoekster zou samen met haar gezin de volgende dag naar een vriendin zijn verhuisd van waaruit zij uiteindelijk met haar zoon en dochter El Salvador heeft verlaten.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters gedrag getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade nu zij, na de dood van haar zus op 20 juli 2016, pas in juni 2019 het land heeft verlaten, nog gedurende twee jaar in dezelfde woning is blijven wonen en zij is blijven werken tot 14 april 2019. Verzoekster zou in die periode te maken hebben gekregen met het feit dat de spot met haar werd gedreven en dat haar telefoon werd gecontroleerd; feiten die onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd, hetgeen wordt bevestigd door de vaststelling dat zij nog zo lang op dezelfde plek kon verblijven en een inkomen kon blijven vergaren. Verzoekster diende bovendien geen verzoek om internationale bescherming in in Spanje;

(ii) verzoekster kan niet *in concreto* aantonen dat zij actueel nog zou worden geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador nu zij het houdt op de blote bewering dat die personen niet zo gemakkelijk iemand vergeten. Uit de objectieve landeninformatie blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers. In het verleden waren het na de dood van verzoeksters zus vooral haar ouders die werden geïsoleerd door benedeleden, doch verblijven verzoeksters ouders en andere zussen momenteel nog in El Salvador, gaat het goed met hen en hebben zij na haar vertrek geen problemen meer ondervonden, hetgeen erop wijst dat de door verzoekster aangehaalde problemen niet als zwaarwichtig en actueel genoeg kunnen worden beschouwd voor de toekenning van internationale bescherming;

(iii) het profiel van verzoeksters zoon, meer bepaald als jongere die door benedeleden zou kunnen worden gerekruteerd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In dit verband dient erop gewezen dat verzoeksters zoon slechts een keer is aangesproken op 14 april 2019, dat haar zoon sindsdien niet meer naar school ging en zij verhuisden doch zij nog twee maanden in El Salvador verbleven zonder zelf nog met de benedeleden in aanmerking te komen. Verzoeksters verklaring dat benedeleden in die periode nog een keer bij schoolgenoten naar haar zoon zouden zijn komen vragen en in mei 2020 bij verzoeksters echtgenoot, vormt geen indicatie dat hij actueel bij terugkeer omwille van dit feit een gegronde vrees voor vervolging zou moeten hebben;

(iv) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(v) het gemeenschappelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoed dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.5.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op als volgt:

“Om te beginnen getuigt uw gedrag niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Hoewel uw zus reeds op 20 juli 2016 werd vermoord en u beweert dat uw familieleden sinds die periode geregeld werden lastiggevallen door bendeleden, hebt u het land pas in

juni 2019 verlaten (CGVS p.6, 14, 19). U verbleef na de dood van uw zus daarenboven nog gedurende twee jaar in dezelfde woning (CGVS p.5). U bleef bovendien steeds werken tot 14 april 2019 (CGVS p.11). U had in deze periode geen noemenswaardige problemen. De enige feiten die u zelf ooit meemaakte na de dood van uw zus, meer bepaald het feit dat de spot met u werd gedreven en uw telefoon werd gecontroleerd, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd (CGVS p.18-20). Dit wordt bevestigd door het feit dat u nog zolang op dezelfde plek kon verblijven en een inkomen kon blijven vergaren. (...)."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat haar zoon werd bedreigd en gevaar liep om gerekruteerd te worden, dat zij en haar familieleden mentaal volledig werden uitgeput en uitgelachen na de dood van haar zus en zij volledig werden gedehumaniseerd. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal een gebrek aan respect en inlevingsvermogen toont met zijn motivering en benadrukt dat zij niet uit vrije wil is blijven wonen in de wijk waar zij dagelijks de moordenaars van haar zus tegen het lijf liep, doch dat zij geen andere keuze had. Ze merkt in dit verband nog op dat zij uiteindelijk alsnog toestemming hebben verkregen om enkele straten te mogen verhuizen. De Raad stelt vast dat verzoekster met deze argumentatie in het verzoekschrift in wezen volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slaagt voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.3.5.2. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog terecht considereert: *"U kunt tevens niet in concreto aantonen dat u actueel nog zou worden geviseerd bij terugkeer naar El Salvador. U houdt het simpelweg op de blote bewering dat die personen niet zo gemakkelijk iemand vergeten (CGVS p.23). Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. In het verleden waren het na de dood van uw zus vooral uw ouders die werden geviseerd door bendeleden (CGVS p.18-20). Uw ouders en andere zussen verblijven momenteel echter nog steeds in El Salvador. Als u wordt gevraagd hoe ze het stellen, zegt u dat het goed met hen gaat (CGVS p.6-9). U verklaart expliciet dat uw familieleden geen problemen meer ondervonden na uw vertrek (CGVS p.11). Bijgevolg kunnen de door u aangehaalde problemen niet als zwaarwichtig en actueel genoeg worden beschouwd voor de toekenning van internationale bescherming."*

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij haar vrees en problemen weldegelijk uitvoerig heeft uiteengezet, dat er – nadat haar zus vermoord werd – telkens de spot met haar en haar familie werd gedreven en haar zoon bovendien dreigde te worden gerekruteerd waardoor zij geen andere uitweg zag dan El Salvador te ontvluchten, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoekster volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde motivering, noch een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk weet te maken.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat hun huis thans ook is ingenomen door bendeleden en dat haar man een ondergedoken bestaan leeft en telkens elders slaapt om onder de radar te blijven van de bendeleden, waartoe zij citeert uit de notities van haar persoonlijk onderhoud. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster verklaart dat haar man recentelijk telkens weer verhuist (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 10). Uit hetgeen volgt zal echter blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde rekruteringspoging van verzoeksters zoon en dus evenmin aan het feit dat bendeleden in mei 2020 verzoeksters echtgenoot zouden hebben benaderd op zoek naar hun zoon. Aangezien verzoekster deze gebeurtenis aanhaalt als reden waarom haar man telkens zou verhuizen (*ibid.*, p. 10), kan bijgevolg aldus evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde verhuizingen van haar man. Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoekster tevens aangeeft dat haar echtgenoot nog steeds (informeel) werk uitoefent (*ibid.*, p. 12), hetgeen moeilijk verzoenbaar is met haar bewering als zou hij een ondergedoken bestaan leiden.

2.3.3.5.3. Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar zoon op 14 april 2019 door drie bendeleden van de bende 18 werd tegengehouden, waaronder Ma., die ook in het verleden haar zus had lastiggevallen en aangerand. Verzoekster geeft aan dat ze haar zoon vroegen om met hen samen te werken door informatie te verstrekken in verband met schoolgenoten die geaffilieerd zouden zijn met de rivaliserende bende 13. Verzoeksters zoon zou dit hebben geweigerd en zou geslagen en bedreigd zijn geweest (administratief dossier, CGVS, p. 17).

De Raad wijst erop dat de geloofwaardigheid van de beweerde poging tot rekrutering van verzoeksters zoon voor hun vertrek uit El Salvador wordt ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeksters zoon tegen de drie bendeleden onmiddellijk zou hebben verklaard dat hij niet geïnteresseerd was “om zich daarmee bezig te houden en in dat soort groepen te zitten omdat hij geen problemen wilde” (administratief dossier, CGVS, p. 17), terwijl hij volgens verzoeksters verklaringen op de hoogte was van het feit dat zij daarop gewelddadig zouden reageren en hij zelf ook wist dat de bende zijn familie veel schade had toegebracht (administratief dossier, CGVS, p. 21-22). De verklaring van verzoekster dat haar zoon van kleins af aan “waarden” had meegekregen en wist dat, eenmaal toegetreden tot een bende, men daar niet zomaar weg raakt (*ibid.*) kan niet verklaren waarom verzoeksterszoon onmiddellijk en expliciet weigerde om met de bendeleden samen te werken. Rekening houdend met het voorgaande en gelet op de reputatie en werkwijze van een bende en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen (zie COI Focus 12 oktober 2020), mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters zoon wist dat deze onmiddellijke en expliciete weigering een ernstig risico inhield.

Verder doet de vaststelling dat verzoeksters zoon, samen met zijn moeder (verzoekster) en zijn zus nog twee maanden in El Salvador heeft verbleven zonder problemen te kennen met de bendeleden – en dit ondanks het feit dat zij hem na een week zouden komen opzoeken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17-18) - afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde rekrutering. Hoewel verzoekster verklaart dat zij de dag nadien (CGVS, p. 18) hun woning in San Martin (San Salvador) verlieten en die laatste twee maanden bij een vriendin verbleven in de gemeente La Palma (Chalatenango) (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4), geeft zij eveneens aan dat de bendeleden gezegd hadden dat ze hen zouden vinden “gelijk waar we naartoe zouden gaan” (administratief dossier, CGVS, p. 18). Dat dit kennelijk niet het geval was gedurende de twee maanden voor hun vertrek uit El Salvador, en zij verzoeksters zoon behoudens op 14 april 2019 niet meer hebben aangesproken (administratief dossier, CGVS, p. 21-22), ondermijnt dan ook de voorgehouden vrees voor vervolging.

In dit verband dient eveneens te worden vastgesteld dat verzoekster verklaart dat de bendeleden op 14 april 2019 ermee zouden hebben gedreigd dat, indien verzoeksters zoon zou weigeren toe te treden, zij eerst haar dochter en haarzelf zouden verkrachten en vervolgens verzoeksters echtgenoot zouden vermoorden in het bijzijn van haar zoon alvorens ook hem uiteindelijk te doden (administratief dossier, CGVS, p. 17). De vaststelling dat verzoeksters echtgenoot in deze context thans nog steeds in El Salvador verblijft, doet dan ook afbreuk aan de voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekster verklaart in deze dat de bendeleden haar echtgenoot in mei 2020 zouden hebben aangesproken (administratief dossier, CGVS, p. 22-23), doch toen heeft de bende kennelijk zijn bedreigingen niet ten uitvoer trachten te leggen ondanks het feit dat verzoeksters zoon zich zou hebben onttrokken aan een rekruteringspoging vanwege deze bende. Nochtans kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering zoals de bende 18 redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Verzoeksters bewering als zou haar echtgenoot sindsdien regelmatig verhuizen, vermag geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling. Immers verklaart zij zelf op het CGVS dat de bendeleden zeiden dat ze hen overal zouden kunnen vinden (administratief dossier, CGVS, p. 18) en geeft zij aan dat haar echtgenoot nog steeds werkt (administratief dossier, CGVS, p. 12), hetgeen bezwaarlijk duidt op een doorgedreven ondergedoken bestaan. Dat verzoeksters echtgenoot behoudens de beweerde benadering in mei 2020 dan ook nog steeds zonder problemen in El Salvador kan verblijven, kan dan ook niet verzoend worden met het door haar voorgehouden vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde rekruteringspoging van verzoeksters zoon door bendeleden van de bende 18.

2.3.3.5.4. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aangeeft dat haar zoon past binnen het profiel van jonge mannen die door bendes worden geviseerd, wijst de Raad nog op het volgende.

Vooreerst herinnert de Raad er aan dat bendeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijk socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd; zo vindt rekrutering meestal plaats rond de leeftijd vanaf 10 tot 15 jaar (UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19, UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 25-26 en Refugee Law Initiative *“An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 19).

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat het profiel van verzoeksters zoon niet voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Zo is de zoon van verzoekster thans immers ruim 19 jaar oud (administratief dossier, ‘verklaring’ DVZ, vraag 16), terwijl uit voormelde informatie blijkt dat rekrutering veelal op jonge leeftijd (rond 10 jaar) plaatsvindt. Verder blijkt uit niets dat verzoeksters gezin en haar zoon zich in een precaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoekster, haar zoon of een ander lid van hun gezin enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo studeerde verzoekster boekhouden aan de universiteit voor twee jaar en werkte zij als boekhoudster (administratief dossier, ‘verklaring’ DVZ, vragen 11-12 en CGVS, p. 11-12) en verklaart zij dat zij samen met haar echtgenoot voldoende verdiende om van te leven (administratief dossier, CGVS, p. 12). Verzoeksters kinderen liepen verder ook school in El Salvador (*ibid.*).

Er zijn in het administratief dossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekster maakt immers, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat haar zoon bij terugkeer door de bende 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of gevisieerd. Haar relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

2.3.3.5.5. Volledigheidshalve – verzoekster heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale

bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij persoonlijke, voldoende zwaarwichtige problemen kende met de bende 18, laat staan dat zij actueel nog zou worden gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, erop dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijke, voldoende zwaarwichtige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van de eerdere beweerde problemen met de bende 18 en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.3.5.6. In zoverre verzoekster, onder verwijzing naar het rapport van UK Home Office "*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*" van januari 2021, nog aanvoert dat het niet ernstig is om te beweren dat zij ten onrechte niet op de hulp van de Salvadoraanse autoriteiten rekende en zij benadrukt dat de politie geïnfiltreerd wordt door bendes, dient vooreerst te worden vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster ten onrechte geen beroep zou hebben gedaan op de in El Salvador aanwezige autoriteiten. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekster er niet in slaagt haar persoonlijke problemen met de bende 18 aannemelijk te maken en dit betoog derhalve niet dienstig is.

2.3.3.5.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar de impact van de coronacrisis en een vrees aanhaalt geen werk te zullen vinden of niet de noodzakelijke medische zorg te kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte, dient te worden opgemerkt dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-

36, 40). Verzoekster toont verder niet *in concreto* aan dat zij in El Salvador geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.3.5.8. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het feit dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.3.6. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.7. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid en/of onvoldoende zwaarwichtigheid van verzoeksters verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met de bende 18. Het betoog dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld, waartoe verzoekster citeert uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport "*Nansen 2021/2*", kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24;

UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

In die zin beaamt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt bevestigd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

In de aanvullende nota die verzoekster voorlegt worden persartikels geciteerd over de noodtoestand die op 26 maart 2022 in El Salvador voor één maand werd uitgeroepen nadat er 62 moorden plaatsvonden op één dag, of 89 moorden op vier dagen. Deze plotse toename van het aantal moorden blijkt echter een eenmalige gebeurtenis te zijn. Verzoekster toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster meent niet te begrijpen “*hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven*”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met haar algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels in het verzoekschrift, waarvan enkele dateren uit 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt in zijn bestreden beslissing, laten niet toe anderszins te besluiten.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET